

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 327. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952567801024/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Blik ned! det er mig!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker
Kun dig!

At der overhovedet er en genstand for al den følelse, når lige at anføres til sidst.

Baggesen kender kuren mod uvirkeligheden, han bruger den undertiden: „Jeg *seer* mig frisk –“. Sansefunktionen knytter en til jorden. „Andre Patienter spise, drikke deres Medicamenter – jeg *seer* blot mine. Lægedommen hos hine kommer gennem Smagen og Følelsen; hos mig fornemmelig igiennem Synet.“ (s. 282). Han har på samme måde brugt en „Øre-Kuur“. Og alligevel røbes jo betragterens afstand: denne refleksion skyldes synet af de Bruchsal-pigers smukke *hæle*. Det var øjensynlig på møden dér at hoppe om i *nette* tøfler.

Digteren har især indset den fare for abstraktion, der skyldes tankens dominans over følelsen, og blev i sin reaktion måske derved Scyllas offer for at undgå Charybdis. Efter at han i øvrigt adskillige gange har dulmet hjertets uro ved symmetri og skøn orden i haver og byanlæg, kommer det lunerige angreb på symmetrien og matematikken i Mannheim, hvor han leverer et snukt og klogt stykke udviklingshistorie, der viser hvordan samtidens mennesker i sammenligning med oldtidens *tænker* mere, men *føler* mindre. Som videnskaberne er udviklet, er sproget differentieret. „Vore Sprog ere ikke mere Billed-Sprog, men Tegn-Sprog.“ Baggesen har måske anet faren for kunsten i denne sproglige udvikling henimod abstraktion, som godt hundrede år senere fremkaldte modernismens sprogskepsis og udtrykskrise. Men for datiden forholdt det sig anderledes. Idet man blev sig sin samtidighed bevidst, skabtes behovet for originalitet og selvstændighed, og hos kunstneren blev kendetegnet herfor *stilen*. Den skabende bevidsthed intensiveredes, inspirationen beluredes, og også her fik spaltningen vidtrækkende konsekvenser. I første omgang som en impuls til den store verbale opfindsomhed, og det blev en anden af Baggesens bedrifter. Et ordfyrværkeri i alle følelsens og tankens stilarter, fornemmeligst de følsomme.